

(Прес за РС, 7. 2. 2012)

У већем ентитету који, како основано тврде Хрвати, постаје све више искључиво муслимански, у формирању је још једна вехабијска комуна на локацији село Горња Дубница код Калесије. Како сазнајемо из опширног текста објављеног у посљедњем броју Слободне Босне од прошле године, парама Високог саудијског комитета, које су у БиХ у коферима донијели арапски исламски радикали Абу Дујана и Абу Енес, домаћи вехабијски активисти Нусрет Имамовић, Сафет Барчић и Изет Хаџић купили су десетине празних кућа и напуштених дунума земље. Уз аутентичне фотографије главних иностраних и домаћих актера, наводе се и њихове везе, од Ирака, Јемена, Сомалије, Емирата и Саудијске Арабије, преко Шведске Њемачке и Аустрије до Македоније, Косова и Санџака. Открива се вехабијска међународна и локална кадровска структура, линије одлучивања и шацовање нових локација за оснивање шеријатских заједница и месцида код Пазарића, поред Вареша, на обронцима Грмеча итд.

Али, у читавој овој готово професионалној обавјештајној студији на четири новинске странице само на једном мјесту дискретно се помиње да су вехабије на два километра од Калесије заправо откупиле “напуштена имања власника српске националности”. А баш нигдје да су власници који су “напустили имања” уствари етнички почићене српске избјеглице и да су вехабије за свега 30 хиљада евра купиле једно читаво српско село. Ништа о томе зашто су ти Срби напустили Горњу Дубницу. Ништа о томе зашто се ни послје 16 година нису вратили. Ништа о повратку на своја огњишта. Ништа о обнављању порушених и оштећених објеката. Ништа о етничком чишћењу... Ништа о свему ономе о чему су из Сарајева трубили током свих минулих поратних година. Наравно, на томе су инсистирали искључиво онда када се радило о Муслиманима/Бошњацима, као да су Срби у Федерацији сви остали на предратном броју.

Откако је, међутим, Хелсиншки одбор за БиХ недавно објавио да у Федерацији више не станује преко пола милиона предратних Срба и да у Сарајеву данас живи свега пет одсто небошњака, те како на врата куца попис становништва који ће открити каква је данас реална територијално-етничка структура у сваком од ентитета, упадљиво нагло су престали да машу повратком бошњачких избјеглица у РС. Јер властите избјеглице су постале добар алиби за легализацију интербригадиста из исламског свијета који су

послије рата населили предратна српска огњишта на територији Федерације.

Ради се о никад довршеном пречешљавању спорних држављанстава демобилисаних “абухамзи” који су као бошњачки зетови остали у муслиманским кантонима Федерације и од својих шурјака направили кадровску инфраструктуру домаћег вехабизма. А онда су најрадикалнији и најпредузимљивији питомци, уз инструкције и надзор Високог саудијског комитета у Бечу, почели да оснивају строго изоловане шеријатске мини државе по забаченим планинским селима у одговарајућим кантонима Федерације. Тај свијет аутистичних и милитантних вјерских фанатика који се за 200 КМ регрутује међу неуком муслиманском сиротињом, колико год је стран босанском исламу и штети и европским амбицијама Бошњака, ипак се неће наћи на озбиљнијем удару...

“У међувремену, први покушај формирања вехабијске комуне извела су муслиманска браћа из Сирије, Египта, Кувајта и Алжира у селу Бочиња поред Маглаја. Уживао је покровитељство тадашње СДА власти, али је пропао под притиском међународне заједнице” – подсјећа Слободна Босна у већ поменутом чланку. Аутор текста је, зачудо, остао читаоцима дужан одговор на питање које се логично намеће. Да ли чињеница да су два наредна покушаја, на обронцима Мајевице (Маоча) и крај Калесије (Дубница), успјела, говори да је “међународна заједница” промијенила свој став према вехабијама и њиховим комунама и зашто? Очигледно да јесте, а ево и зашто. Околност да вехабијски покрет диљем исламског свијета финансира Американцима вазални саудијски двор и да се координација одвија преко Беча, упућује на то да су западне службе вјероватно процијениле да је то најбољи начин да се вехабизам, пошто се већ зачео међу босанским муслиманима, држи под контролом и употреби када затреба. То, истовремено, објашњава зашто је, иако својевремено строго укорена из Вашингтона, актуелна СДА власт остала досљедна у подршци вехабијама, и то чак у коалицији са проамеричким социјалдемократима Златка Лагумџије. Како би се иначе Бакир Изетбеговић и Мустафа Церић усудили да минимизују макар и само оперетске испаде вехабијских терориста почетника, попут оног јаде што је из пушке пуцао на оријашку зграду америчке амбасаде.

Да ни аутор, односно уредник нису наивни у тој игри, препознаје се по томе што чланак, очигледно настао дизајнирањем достављеног материјала (“према изворима Слободне Босне”), нема ни закључка ни поруке. Нема никакве осуде вехабизма, предлога да се нешто предузме, апела да надлежни зауставе ширење мреже. Напротив, све је у стилу: “Видим тее! Видим тее! Не бој сее!, Нећу ти ништаа!” Ако први човјек СДА власти каже да су то “матори рокери”, ако први човјек ИВЗ каже да је “у њих ушао шејтан”, ако први представник међународне заједнице не реагује, онда то значи да постоји консензус свих релевантних центара моћу у Сарајеву да умножавање бизарних шеријатских комуна треба третирати као јачање невладиног сектора и развијање цивилног друштва.

За РС су вехабије аргумент више да се треба држати што даље од Сарајева. За Хрвате још један разлог да се разграниче унутар Федерације. А за Бошњаке би требало да представљају велику бригу. Експанзивне и агресивне вехабије већ су постале фактор раздора унутар Исламске вјерске заједнице БиХ, а политичког живота ће тек постати. Питање је само времена када ће Златко, умјесто на партијске састанке, ићи петком у подне на цуму у грандиозни Исламски центар “Краљ Фахд” у Новом Сарајеву. Пред бирачком кутијом се двоумити да ли да гласа за водећег сарајевског вехабију Мудериса или новопазарског милитанта Зукорлића. А унуке бар у основну школу слати у секуларну Бањалуку.

Али, како ономад у Танјугу рече Чеда Јовановић, за све то су ипак криви Срби, Српска и Додик, а не Саудијци који финансирају вехабије, ни Бошњаци који их срдечно прихватају, ни Запад, који их не само толерише него, како такође пише у истом чланку, планира да их из земаља ЕУ пресели у Босну. Признајем, има код Чедне неке логике, јер да су Срби ушли у унитарну БиХ, вјероватно би били једини који би се супротставили ширењу вехабизма.

Исто се десило и са бројем жртава у минулом рату. Почело је са 200 хиљада убијених муслиманских цивила још у првој години рата, да би Токачин центар након рата утврдио да укупан број жртава на све три стране током три и по године није прешао 100 хиљада. Испоставило да је број муслиманско/бошњачких жртава четири пута мањи од стартог. Али и међу 60 хиљада колико се сада рачуна, немали број је пао током `93. године од метка дотадашњих хрватских савезника. У исту бројку су укључене и хиљаде жртава сукоба у Цазинској крајини између Алијиних и Фикретових јединица када су на обје стране фронта гинули муслимани. И поред тога, по инерцији из `92, када су се глобални медији и свјетска дипломатија били окомили на Србе, Бошњаци су донедавно сваког свог у рату палог војника и цивила приписивали “српским злочинцима”.

Када се бројке сведу на реалну мјеру сурова математика показује да је у односу на број становника три народа и ратно страдање било релативно подједнако распоређено по националном кључу. А војна логика указује да поражена страна у сваком па и грађанском рату неминовно подноси и највећа људска страдања и материјална разарања. У промјењеном међународном контексту у коме запад више нема ни могућности ни потребе да сакрива истине, ни Бошњаци.